

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/38/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8822200306
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8822200306.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, sudkyne spravodajkyne, v spore žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanej: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. A. XXX, XXX XX D. E. F., o zaplatenie 158,68 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 10C/4/2022-21 z 12. apríla 2022 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 10C/4/2022-21 z 12. apríla 2022 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 109,80 eur do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 38,38%, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

Súd prvej inštancie zistil skutkový stav:

žalobcom je verejnoprávna inštitúcia zriadená na základe zákona č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRTVS“). žalovaná je zo zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti (ďalej len „ZoÚ“) platiteľom úhrady za služby verejnosti (ďalej len „úhrada“) podľa § 3 písm. a) ZoÚ vo výške 4,64 eur podľa § 6 ods. 1 s periodicitou platenia úhrad: mesačná, v zmysle § 7 ZoÚ.

kontrolou úhrad podľa § 8 ZoÚ žalobca zistil, že žalovaná ku dňu žaloby nezaplatila úhradu v zmysle ZoÚ za kontrolované obdobie 1. marec 2014 - 30. november 2021.

žalobca v zmysle ustanovenia § 10 ods. 2 ZoÚ písomnou výzvou z 3. novembra 2021 odoslanou prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s., vyzval žalovanú na zaplatenie omeškanej úhrady a na zaplatenie poštových sadzieb súvisiacich s odoslaním výzvy.

žalovaná nezaplatila úhradu a poštové sadzby v lehote do 30 dní od doručenia uvedenej výzvy, preto je žalovaná povinná v zmysle ustanovenia § 10 ods. 3 ZoÚ zaplatiť aj pokutu.

za obdobie od 1. marca 2014 do 30. novembra 2021 žalovanej vznikol dlh spolu v sume 158,68 eur, pozostávajúci z istiny nezaplatených úhrad za 30 neuhradených mesačných prepisov vo výške 141,68 eur a pokuty vo výške 17,- eur podľa § 10 ZoÚ.

žalobca si uplatnil aj nárok na úhradu poštových sadziieb spojených s vymáhaním vo výške 1,85 eur.

Žalovaná sa k žalobe nevyjadрила.

Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie vec aplikoval ust. § 3 písm. a), § 4 ods.1, § 6 ods. 1, § 7, § 9 ods. 6 písm. c), § 10 ods.1, 3, 4, 5 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti (ďalej len „ZoÚ“), ustanovenia § 52 ods. 1, ods. 2, § 52a ods. 2, § 53 ods. 1, § 53 ods. 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 54a, § 100 ods. 1, 2, ust. § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a ustanovenia § 290, § 220 ods. 2, § 255 ods. 1,2, § 262 ods. 2, zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

Súd prvej inštancie ustálil, že právny vzťah, z ktorého žalobca odvodzuje nárok, je vzťah spotrebiteľský v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a rozhodoval o ňom ako spotrebiteľskom spore s ochranou slabšej strany. K posúdeniu hmotno-právneho základu tohto sporu ako spotrebiteľského súd prvej inštancie uviedol, že existuje súvislosť medzi službou verejnoprávneho vysielania a sporným poplatkom, či úhradou (tiež „koncesionársky poplatok“), aj keď povinnosť zaplatiť tento poplatok nevyplýva z bezprostredného poskytnutia služby, ktorej priamu hodnotu by tento poplatok či úhrada predstavovala, ale tento poplatok súvisí výlučne s uzavretou zmluvou o dodávke elektrickej energie bez prípadnej súvislosti s preukázanou držbou televízneho prijímača, či rozhlasového aparátu. Napriek skutočnosti, že vzťah priamo medzi platiteľom úhrady a RTVS nevznikol tým najbežnejším spôsobom („zmluvou“), nemožno prehliadať skutočnosť, že podmienkou jeho vzniku je uzavretie „štandardnej“ spotrebiteľskej zmluvy. Ak teda tento „pridružený vzťah“ má byť nejakým spôsobom právne posúdený, zrejme musí byť posúdený v súlade s prvotnou zmluvou (o dodávke elektriny), od ktorej sa odvíja a ktorá spotrebiteľskou zmluvou nepochybne je. Dôvodom na podporu spotrebiteľskej povahy veci bol fakt, že aj v prípade RTVS - vysielacej služby išlo o službu, a ak ju žalovaná neprijala na obchodné účely (tiež profesiu či zamestnanie), tak ide čisto o spotrebu služby. Záver o spotrebiteľskej povahe právneho vzťahu medzi sporovými stranami podporujú aj argumenty právnej logiky, konkrétne argumentum a contrario. Ak by súd prvej inštancie prijal právny záver, v zmysle ktorého RTVS nemá postavenie dodávateľa, poprel by tým judikatúru Súdneho dvora Európskej únie o vymedzení dodávateľa v prípadoch poskytovania služieb verejnoprávnymi korporáciami (napr. C-147/16). Z obsahu súdneho spisu je zároveň zrejme, že žalovaná nevystupuje v právnom postavení fyzickej osoby, ktorá koná v rámci svojej podnikateľskej alebo obchodnej činnosti. V súvislosti s premlčaním súd prvej inštancie uviedol, že žalobca nie je oprávnený vymáhať premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy. Podľa § 6 ods. 1 ZoÚ platiteľ podľa § 3 písm. a) platí úhradu 4,64 eur za každý jeden začatý kalendárny mesiac. Platiteľ podľa § 3 písm. a), ktorý je evidovaný dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti vo viacerých odberných miestach platí úhradu len za jedno odberné miesto, ak vznik tejto skutočnosti oznámi a preukáže vyberateľovi úhrady podľa § 9 ods. 6 písm. c). Vychádzajúc z citovaných ustanovení splatnosť úhrady za príslušný mesiac bola do konca tohto príslušného kalendárneho mesiaca a nasledujúcim dňom sa platiteľ úhrady dostal do omeškania. Týmto dňom začala plynúť aj premlčacia lehota vo vzťahu ku každej jednej úhrade osobitne. Ak žalobca podal žalobu na súd dňa 09.02.2022, premlčané sú všetky predpísané úhrady splatné viac ako tri roky pred 09.02.2022, tzn. Pred 09.02.2019. Žalobca má podľa súdu prvej inštancie tak nárok na úhrady za 20 mesiacov x 4,64 eur + 17,- eur (pokuta), t. j. 109,80 eur (20 mesiacov + pokuta). V prevyšujúcej premlčanej časti súd prvej inštancie žalobu vo výroku II. zamietol.

Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca v odvolaní poukázal na to, že ako verejnoprávny vysielateľ poskytuje službu verejnosti v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania priamo na základe povinnosti stanovenej zákonom č. 532/2010 Z. z. o Rozhlase a televízii Slovenska, pričom predmet, obsah a ani podmienky poskytovania rozhlasového a televízneho vysielania verejnoprávneho vysielateľa nie sú predmetom individuálnej dohody medzi žalobcom a žalovanou. Od samotného rozhlasového a televízneho vysielania verejnoprávneho

vysielateľa je podľa žalobcu potrebné odlišovať právne vzťahy, ktoré vznikajú podľa právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 340/2012 Z. z.. Podľa žalobcu právna úprava obsiahnutá v zákone č. 340/2012 Z. z. reguluje právne vzťahy, ktoré sa týkajú platenia, vyberania a vymáhania úhrady za služby verejnosti, poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v oblasti rozhlasového a televízneho vysielania, pričom úhrada je zákonom stanovenou verejnou platbou, pri ktorej zákonodarca priamo zákonom vymedzil okruh jej platiteľov, výšku sadzby úhrady, spôsob platby úhrady, spôsob kontroly jej platenia, ako aj spôsob jej vymáhania. Úhrada má atribúty povinnej verejnej platby obdobnej daniam, keďže ide o zákonom stanovenú, povinnú, vynúiteľnú, nenávratnú, neekvivalentnú platbu, ktorá je platená za účelom financovania verejných (verejnoprospešných) potrieb, a ktorej príjemcom je verejný subjekt. Žalobca ďalej zdôraznil, že úhradu je povinný platiť každý subjekt, ktorý napĺňa zákonom stanovenú definíciu platiteľa, a to bez ohľadu na to, či má možnosť prijímať rozhlasové alebo televízne vysielanie verejnoprávneho vysielateľa. Podľa žalobcu úhrada je neekvivalentnou povinnou platbou, ktorej nezodpovedá nárok na príjem rozhlasového a televízneho vysielania verejnoprávneho vysielateľa v nejakom konkrétnom rozsahu a čase, a preto nemá povahu odplaty za konkrétnu spotrebovanú službu. Právna regulácia obsiahnutá v zákone č. 340/2012 Z. z. pozostáva z kogentných právnych noriem podrobne upravujúcich jednotlivé aspekty platenia, vyberania a vymáhania úhrady, z ktorých je zrejmé, že v tomto zákone prevažujú prvky verejnoprávnej úpravy. Právny vzťah platenia, vyberania a vymáhania úhrady nie je preto možné podľa žalobcu považovať za spotrebiteľský vzťah. O verejnoprávnej povahe právneho vzťahu platenia, vyberania a vymáhania úhrady svedčí aj skutočnosť, že priamo zákon udeľuje vyberateľovi úhrady za účelom kontroly platenia úhrady oprávnenie na prístup k údajom z registra obyvateľov Slovenskej republiky a registra fyzických osôb, ako aj oprávnenie získavať relevantné informácie od vybraných orgánov verejnej moci (Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Sociálna poisťovňa, miestne orgány štátnej správy na úseku katastra), či iných subjektov (dodávateľ elektriny, prevádzkovateľ distribučnej sústavy) a povinnosť týchto subjektov takejto požiadavke vyberateľa úhrady vyhovieť v zmysle § 9 ods. 3 až 6 a 12 zákona č. 340/2012 Z. z. Verejnoprávnou povahu právneho vzťahu platenia úhrady podľa žalobcu neoslabuje ani skutočnosť, že vyberateľ úhrady musí nezaplatené úhrady vymáhať súdnou cestou. Verejnoprávne postavenie vyberateľa úhrad pri vyberaní a vymáhaní úhrad neznamená, že by pri plnení týchto úloh nemohol využívať prostriedky súkromného práva. Postavenie vyberateľa úhrad v tomto prípade je potrebné posudzovať podľa jeho činnosti a nie podľa spôsobu uplatnenia jeho právomoci. Prislusnosť civilných súdov na riešenie vymáhania úhrad preto nie je rozhodujúcim kritériom pre posúdenie povahy právneho vzťahu platenia, vyberania a vymáhania úhrady.

Žalobca v odvolaní tiež namietal nesprávnosť názoru súdu prvej inštancie, ktorý vyvodil z § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z., ktorý určuje za platiteľa úhrady fyzickú osobu, ktorá je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľ elektriny v domácnosti v odbernom mieste, že zmluva o dodávke elektriny je spotrebiteľskou zmluvou a právny vzťah platenia, vyberania a vymáhania úhrady je spotrebiteľským právnym vzťahom. Vzhľadom k tomu podľa žalobcu súd prvej inštancie sa nezaoberal podstatou úhrady ako zákonnej, povinnej, vynúiteľnej, nenávratnej a neekvivalentnej platby, ktorá je platená za účelom financovania verejných potrieb. Ustanovenie § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. identifikuje osobu, ktorá má plniť zákonom stanovenú povinnosť platenia úhrady a nemožno z neho vyvodzovať spotrebiteľský charakter právneho vzťahu platenia, vyberania a vymáhania úhrady. Zmluvnými stranami zmluvy o dodávke elektriny sú dodávateľ elektriny a odberateľ elektriny ako spotrebiteľ. RTVS s platiteľmi úhrad neuzatvára žiaden zmluvný vzťah. Keďže zmluvné strany spotrebiteľského vzťahu pri dodávke elektriny sú dodávateľ a odberateľ, nemožno zákonom kreovaný vzťah RTVS a platiteľ považovať za vzťah súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou podľa § 290 CSP. Záverom žalobca poukázal na judikatúru niektorých krajských súdov Slovenskej republiky, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 7Tdo/1229/2020 z 15.12.2020, z ktorého vyplýva, že televízny poplatok je platbou povinnou, vynúiteľnou, nenávratnou a neekvivalentnou, svojím spôsobom ide o daň z majetku. Na základe vyššie uvedeného tak súd prvej inštancie podľa žalobcu nemal postupovať podľa ust. § 54a Občianskeho zákonníka a nemal ex offo prihladať na premlčanú časť žalovanej sumy.

Žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby odvolací súd výrok II. napadnutého rozsudku zmenil tak, že prizná žalobcovi a zaviazá žalovanú zaplatiť 50,73 eur a výrok III. zmenil tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% vrátane trov odvolacieho konania.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozsudku (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť.

Žalobca podal odvolanie voči rozsudku súd prvej inštancie z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012).

Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu pokiaľ ide o napadnutú časť rozsudku, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, pričom nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

Odvolačný súd sa po preskúmaní veci stotožnil s právnym posúdením vzťahu strán sporu vykonaným súdom prvej inštancie ako vzťahu spotrebiteľského. Takisto súd prvej inštancie správne konšatoval, že povinnosť žalovanej platiť úhrady za služby verejnosti vznikla tak, že žalovaná je evidovaná dodávateľom elektriny v evidencii odberateľov elektriny. Predmetný právny vzťah vznikol teda na základe zloženej právnej skutočnosti, kde k zákonnej povinnosti pristupuje zložka existencie spotrebiteľskej zmluvy s poskytovateľom služieb dodávky elektriny. Ide teda o faktický spotrebiteľský vzťah, keďže a contrario, ak by absentovala spotrebiteľská zmluva o dodávke elektriny (zakladajúca prezumpciu existencie prijímača) nevznikol by záväzok plniť.

V nadväznosti na to odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo preukázané a ani tvrdené, že žalovaná pri uzatváraní zmluvy o dodávke elektriny konala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, teda niet pochyb, že vystupovala ako spotrebiteľka. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na znenie čl. 2 písm. c) smernice rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V zmysle tohto článku na účely smernice „predajca alebo dodávateľ“ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to, či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva. Táto smernica (transpozíciou ktorej bola zavedená definícia spotrebiteľských zmlúv do Občianskeho zákonníka) výslovne nestanovuje aj to, že členské štáty zabezpečia, aby do zmlúv neboli zahrnuté nekalé podmienky, najmä preto, že táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru. Príkladom osoby verejného práva je aj žalobca.

Za týchto okolností súd prvej inštancie postupoval správne, keď aplikoval ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka.

K posúdeniu spotrebiteľského základu právnej povahy tohto sporu aj odvolací súd v ďalšom odkazuje na svoju rozhodovaciu prax - uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20CoCsp/6/2020 zo dňa 29.04.2021, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/93/2017 zo dňa 29.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/8/2021 zo dňa 17.06.2021), od ktorej nevidí dôvod sa odkloniť. Rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/8/2021 zo dňa 17.06.2021 dokonca priamo vychádza z premisy consumer povahy obdobného sporu bez toho, aby túto povahu širšie zdôvodňoval, pričom sa hlbšie zaoberá následkami vyplývajúcimi z tejto premisy, a to zákazu vymáhania premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy podľa §54a Občianskeho zákonníka.

Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne dospel k vyššie uvedeným záverom, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

K trovám odvolacieho konania

Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V civilnom sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní. Ak mala strana plný úspech vo veci, prizná sa jej tiež celá náhrada nákladov konania, ak mala strana len čiastočný úspech, náhrada nákladov bude pomerne rozdelená. Ak je úspech a neúspech vyvážený, vysloví súd, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

V tomto prípade, keďže žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, odvolací súd by mal náhradu trov odvolacieho konania priznať žalovanej. Avšak odvolaciemu súdu je zrejmé, že žalovanej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, v odvolacom konaní bola pasívna a ani si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, preto použitím Základných princípov čl. 17 zakotvujúceho procesnú ekonomiu odvolací súd rozhodol priamo tak, že žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP)

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 422 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody - § 421 a § 422 CSP)) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.